

Áprilisi akvarell

csend, élet

*Ahogy az áprilisi eget nézed
— jobbról még bezárt szobák,
a hóhullás emlékképe, szemedben a hóhullás
illyési rácsa,
a bal kezed felől már gyümölcskosár,
balról már a termő, gyümölcsöző nyár.
Ahogy az áprilisi eget nézed,
lábad előtt apró virágok:
— nevük sincs talán?
ahogy lépsz, nézed: virágzó
gyermekláncfű, te drága, s pásztori táská,
aggódó aggófű s állván magában az árva,
az árvacsalán.
Áprilisi virágaid ahogy nézed,
kiültél előbb a hallgatás, a némaság,
a Csönd
atlanti-óceáni partjainál, most
virágaid látván
anyanyelvedhez is
hazatalálsz,
s ismétled:
gyermekláncfű, pászortáska, aggófű, árvacsalán.*

Ti drága áprilisi virágcsalád.

*Nézed
a kerted előtti tengernyi rétet,
s múltad és jövőd is
megéled.
Hányszor levágták, letapodták,
és hányszor
megéledt:
a gyermekláncfű, pászortáska, az aggófű s az árvacsalán.*

*Őket óvod, őket becézed, ha nem leszel,
ők még akkor is lesznek.
Gyermekeid majd ők vigyázzák
— ha járnak a jövőendő
kertben,
virágzó rengetegben s rettenetben —:*

a gyermekláncfű, a pászortáska, az aggófű s az árvacsalán.